

Arrest

nr. 63 027 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congoleze nationaliteit te zijn, is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend onder de naam X, volgens een Printak vingerafdrukverslag van X.

Verzoeker dient op 11 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij houdt voor al 18 jaar in het Rijk te verblijven.

Op 14 december 2009 verzendt de raadsman van verzoeker nogmaals een kopie van het verzoek van 11 september 2009, met bijkomend een ingevuld typeformulier en stukken waaronder een *“attestation de perte des pièces d’identité.”*

Op 10 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een ‘attestation de perte des pièces d’identité’ voor, opgesteld in 2009. Dit document kan echter niet aanvaard worden door onze diensten. Betrokkene heeft immers tot nu toe (meer dan een jaar na de indiening van zijn aanvraag 9bis) zijn aanvraag niet geactualiseerd met een paspoort, identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b). De RVV stelt in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2009 echter het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”. Gezien betrokkene zijn aanvraag niet heeft geactualiseerd met een identiteitsdocument kan gesteld worden dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld is.”

Op 22 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 10/02/2011,

wordt aan T., M. (...) (M)

geboren te (...), op (...),

van CONGO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 24/03/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoorten/of visum.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn kosteloos voor de beroepen die zijn ingediend voor 1 april 2011, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in drie middelen de schending aan van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel alsmede van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en *“regularisatie regeerakkoord van 19 juli 2009”*.

Omdat de middelen nauw samenhangen worden deze in hun geheel besproken.

De middelen luiden:

“Aangezien de beslissing dd. 10 februari 2011 stelt dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is nu deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006;

Dat, zoals aangehaald in het inleidende verzoekschrift, verzoeker reeds meer dan 18 jaar zijn thuisland heeft verlaten en hij sedertdien over geen identiteitsdocumenten beschikt;

Dat verzoeker, gelet op zijn precaire situatie in het Rijk, thans een aanvraag heeft gedaan bij de Democratische Republiek Congo voor het afleveren van een paspoort (stuk 3);

Dat deze aanvraag dateert van 3 maart 2011 en verzoeker desbetreffend een voorafgaandelijke betaling van 16,00 euro heeft dienen te voldoen stuk 4;

tV.2. SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MOTIVERINGSBEGINSEL, DRAAGKRACHTBEGINSEL EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL (ARTIKEL 62 WET 15 DECEMBER 1980)

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoordt (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België. 1993, (p. 87) nr. 40. p. 113);

Dat de redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 10 februari 2011 niet pertinent is en de beslissing niet verantwoordt;

Dat minstens het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.02.2011 geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker dewelke reeds meer dan 18 (achttien!) jaar op Belgisch grondgebied verblijft;

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en/of in het betreden bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing dan ook met verantwoordt;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

IV.3. SCHENDING BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (ARTIKEL 2 EN 3 WET BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN)

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat m de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 22.02.2011, geen rekening houdt met de specifieke situatie van verzoeker;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat het bestreden bevel dd. 22.02.2011 niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoeker op dat ogenblik;

Dat de motiveringsplicht geschonden is aangezien de beslissing geen uitspraak doet over de overmacht waarin verzoeker zich onmiskenbaar bevond (artikel 40 Vreemdelingenwet, artikel 1 tot 3 wet motivering bestuurshandelingen);

Dat bovendien de bestreden beslissing dd. 10 februari 2011 een stijlformule bevat en deze gehanteerde algemene formulering de formele motiveringsplicht schendt;

R.v.St. nr. 101.758, 12 december 2001, <http://www.raadvst-consetat.be>; T. Vreemd. 2002, afl. 3,289:

Zo de commissie voor Regularisatie algemene en vage formuleringen aanwendt die voor talrijke gevallen kunnen gelden om haar negatief advies te staven en de Minister van Binnenlandse Zaken hierin volgt, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de formele motiveringsplicht van de Wet motivering Bestuurshandelingen.

*Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiveringsplicht;
Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en niet correct is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht;*

V. REGULARISATIE: REGEERAKKOORD VAN 19 JULI 2009

Aangezien verzoeker zodoende voldoet conform het Regeerakkoord van 19 juli 2009 op basis van volgende criteria:

- 1. Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België*
- 2. Werk + duurzame lokale verankering*

Dat verzoeker thans al meer dan 18 jaar in het Rijk al zijn belangen heeft (sociaal, economisch en affectief) en hier leeft, zodoende hij tevens de mogelijkheid dient geboden te worden dit op reguliere wijze te kunnen doen;

Aangezien verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift blijk gaf van zijn goede wil en toekomstgerichte visie in ons land, waaruit komt vast te staan dat zijn verzoek conform artikel 9bis Vreemdelingenwet weldegelijk gegrond is, zowel qua mogelijkheid tot tewerkstelling, kennis van de Nederlandse taal en zijn integratie;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij reeds meer dan 18 jaar zijn thuisland heeft verlaten en sindsdien over geen identiteitsdocument beschikt. Hij zou d.d. 3 maart 2011 een aanvraag hebben gedaan bij de Democratische Republiek Congo voor het afleveren van een paspoort.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een aanvraag gericht aan de Democratische Republiek Congo die dateert van 3 maart 2011. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing d.d. 10 februari 2011 genomen werd, kon verwerende partij onmogelijk rekening houden met dit schrijven van verzoeker. Immers, verwerende partij kan (en dient) enkel rekening (te) houden met elementen die haar gekend zijn op het moment dat de bestreden beslissing genomen wordt.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoeker de motivering voorzien in de bestreden beslissing met betrekking tot de onontvankelijkheid verder geenszins weerlegt en evenmin betwist. Hij geeft immers zelf toe dat hij over geen identiteitsdocument beschikt. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 14 september 2009 geen motivering voorzien volgens de welke hij vrijgesteld zou kunnen worden van de voorwaarde om een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel voor te leggen, zoals bepaald door artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidbeginsel.

Verzoeker meent dat de beslissingen geen rekening hebben gehouden met zijn specifieke situatie, namelijk dat hij reeds meer dan 18 jaar op het Belgische grondgebied verblijft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd bevonden, waardoor niet ingegaan dient te worden op de gegrondheidsfase. Immers, verzoeker voldeed niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals gesteld door artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk op welke wijze zijn verblijf van 18 jaar in België enige invloed zou hebben op de ontvankelijkheidsfase.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat de bestreden beslissing van een duidelijke motivering voorzien is op basis waarvan verzoeker in staat is de redenen te kennen waarom zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De beslissing bevat zowel een verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel als een feitelijke uiteenzetting. Verzoeker maakt niet duidelijk als zou de beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Veerwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker niet aantoont dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten.

Het tweede middel is niet ernstig.

In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening hebben gehouden met zijn specifieke situatie.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, zoals reeds supra uiteengezet, de beslissing concludeert tot de onontvankelijkheid, waardoor de gegrondheid niet in beschouwing dient genomen te worden. Aangezien verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten (artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet) en aangezien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort/visum, werd verzoeker op correcte wijze in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bovendien niet weerlegd en evenmin betwist door verzoeker. Het feit dat verzoeker 18 jaar in België zou verblijven doet geen afbreuk aan de geldig genomen beslissingen.

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoeker meent dat de beslissing een stijlformule bevat, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat door die bewering, die bovendien niet strookt met de bewoordingen van de beslissing, niet voldoende is om een schending van de motiveringsplicht aan te tonen. Verwerende partij verwijst dienaangaande naar volgende rechtspraak:

"(...) Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is" (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het derde middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen uitspraak te doen over de overmacht waarin hij zich bevindt volstaat de vaststelling dat verzoeker nooit een situatie van overmacht waarin hij zich zou bevinden heeft kenbaar gemaakt aan het bestuur. Het gegeven dat verzoeker 18 jaren in België zou verblijven is geen situatie van overmacht omdat dergelijke situatie voortvloeit uit de wil van verzoeker.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Wanneer verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat het beschikken over een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het overleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de door verzoeker overgemaakte aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden, wordt enkel verwezen naar buitengewone omstandigheden en naar elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Er werden evenwel geen elementen aangebracht die aantonen dat verzoeker in de onmogelijkheid was om identiteitsdocumenten te verwerven in België terwijl hij geen afschrift overmaakte van zijn nationaal paspoort of zijn identiteitskaart. Verzoeker weerlegt dit niet. Verzoeker motiveerde op geen enkel ogenblik waarom hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om een identiteitsdocument te verkrijgen. De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste. Zoals de bestreden beslissing stelt is het aanbrengen van een bewijs dat de identiteitskaart werd verloren, door de duur van de behandeling achterhaald. Verzoeker had de tijd om een nieuw paspoort aan te vragen wat hij blijkens het verzoekschrift, en de daaraan toegevoegde stukken, slechts deed op 11 maart 2011. Met deze aanvraag die ruim laatstijdig is geschied, kon de verwerende partij geen rekening houden omdat deze aanvraag niet is ingediend voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen gegronde kritiek in tegen het determinerend motief dat de bestreden beslissing op zich draagt. Aangezien zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet voldoet aan een van de ontvankelijkheidsvereisten, bestond er geen verplichting in hoofde van het bestuur om over te gaan tot een onderzoek van de eventuele elementen die verzoeker naar voor bracht om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te staven, waaronder diens 18 jaren verblijf. De Raad beklemtoont dat het aanbrengen van elementen die zekerheid bieden over de identiteit van de aanvrager van belang is, te meer uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook gekend is onder een andere naam.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskenning van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat het determinerend motief van de tweede bestreden beslissing onjuist is. Verzoeker weerlegt geenszins dat hij niet in het bezit is van een paspoort met geldig visum. Het gegeven dat hij al 18 jaren in België zou verblijven doet, gelet op het voorgaande, hieraan geen afbreuk.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoeker toont geen schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aan. Evenmin toont verzoeker een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan. In de mate dat verzoeker de schending zou aanvoeren van het regeerakkoord van 19 juli 2009 omdat hij aan de gegrondheids-elementen vermeld in criterium 2.8 voldoet, herhaalt de Raad dat, daargelaten de vraag in welke mate verzoeker zich op een vernietigde instructie op dienstige wijze kan beroepen, verzoeker niet heeft aangetoond aan de wettelijk vereiste ontvankelijkheidsvoorwaarde (voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet) te voldoen en dat een instructie niet vermag deze wettelijke vereiste te negeren.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN